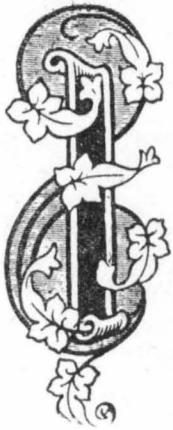

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΛΟΥ μιά ακόμα σελίδα από τό τόσο ενδιαφέροντα «Απομνημονεύματα» της μεγάλης Γαλλίδος καλλιτέχνης Σάρας Μπερνάρ. Στο μέρος αυτό ή «θεία Σάρα» συνεχίζει τις εντυπώσεις της απ' τις εξετάσεις της στο «Κονσέρβατορια» κατά τό πρώτο έτος της φοιτήσεώς της.

«Έπειτ' από ένα διάλειμμα μισής ώρας, γάτι τή διάρκεια του οποίου μου έδωσαν να πω ένα ποτήρι κρασί Πορτο, τό κουδοῦνι χτύπησε πάλι, αναγγέλλοντας την έναρξη των εξετάσεων της κομωδίας.

Είχα σειρά γιά νά εξετασθώ δεξιά τετάρτη κ' έτσι μου έμεινε καρός γιά νά συνέλθοω έντελώς.

Ένωσθηα μάλιστα τώρα τή διάθεσι νά πολεμήσω και νά νικήσω. Η άδωξιά που μου είχε γίνει προηγουμένως, μ' έκανε ν' άγανακτώ. Η εξέτάσεις μου στην τραγωδία ήσαν βέβαια άθλιες, μιά έπρεπε νά μου δώσουν ένα βραβείο για τους λακταρούς βαθμούς που είχα πάρει δύο

τό χρόνο. Αποφάσισα λοιπόν νά πάρω τό πρώτο βραβείο στην κομωδία.

Σήκουσα μάλιστα ψηλά τό κεφάλι μου και είπα μέσα μου, πως άν δεν έπαρνα τό πρώτο βραβείο, θα έγραφέλευπα όριστικά τό θέατρο. Η μουσικολογική άγάπη προς τή ζωή τής μοναχής με είχε κυριεύσει όλόκληρη.

Ναι! Είχα αποφασίσει νά πάω στο μοναστήρι και νά γίνω μοναχή, άν δεν έπαρνα τό πρώτο βραβείο..

Σ' αυτή την κατάστασι βρισκόμουν, όταν ήρθε ή σειρά μου νά βγω στη σκηνή. Ο ρόλος μου ήταν ήλίθιος βέβαια, μιά τόν έπαιξα τόσο λαμπρά, τόσο υπέροχα, ώστε ή έπιτυχία μου ήταν άούγκριτη.

Είχα μεταμορφωθεί πια! Όταν άποσύρθηκα απ' τή σκηνή, ήμουν τρελλή απ' τή χαρά μου και νόμιζα πως κρατούσα κιάλας στα χέρια μου τό πρώτο βραβείο. Δεν είχα καμιά απολύτως άμφιβολία, ότι θα μου τό έδιναν λαμπρήντα.

Η εξέτάσεις σε λίγο τελείωσαν. Κι' ενώ ή έπιτροπή συνεδρίαζε μέσα γιά την άπονομή των βραβείων, εγώ πείνασα. Μου έφεραν τότε απ' τό μπαρ του «Κονσέρβατοριώ» μιά κωτελέττα, την οποία κατεβρόχθησα προς μεγάλη χαρά τής κ. Γκεράρ και τής δος Μπραμπέντερ, που ήξεραν πως άπεχθασάμουν τό κρέας και δεν τό έτρωγα ποτέ μου.

Τέλος, τά μέλη τής έπιτροπής έκαναν την εμφάνισι τους στο μεγάλο θεωρείο. Γενική αιγή απλόδηξε επάνω στην αίθουσα.

Πρώτα έγινε ή άπονομή των βραβείων των μαθητών, οι όποιοι περιέμεναν τ' άποτελέσματα, συγκεντρωμένοι επάνω στη σκηνή.

Μιά κανένας απ' αυτούς δεν εξορίθηκε άξιος γιά τό πρώτο βραβείο. Το δεύτερο βραβείο τό πήρε ο Παρφυρού, ο όποιος δεν είχε άλλος απ' τόν σημερινό διευθυντή του θεάτρου «Βοντεβίλ» και σύζυγο τής Ρεζάν.

Έπειτα ήρθε ή σειρά των κοριτσιών. Εγώ στεκόμουν κοντά σε μιά πόρτα, έτοιμη νά δομησω μέσα στη σκηνή, μάλιστα θ' άκουγα τ' όνομά μου.

— Πρώτο βραβείο κομωδίας..... άρχισε νά λέη ό εισηγητής. Άμέσως εγώ έκανα ένα βήμα μπροστά, παραμερίζοντας μιά ύψηλή κωπέλλα, που με περνούσε ένα όλόκληρο κεφάλι.

— Πρώτο βραβείο κομωδίας: καμψηφίς, εξεκοιούθησε ό εισηγητής, δεσποινίς Μαρία Λούδ!

Άμέσως ή ψηλή κωπέλλα, την όποια είχα παραμερίσει προηγουμένως όρθια, σδέλτη και λάμποντας από χαρά, προς τή σκηνή.

Μερικές διαμαρτυρίες άκούστηκαν τότε απ' την αίθουσα. Μιά ή όμορφα, ή χάρις κ' ή φυσική εγγένεια τής Μαρίας Λούδ τους

Κ'

άποστόμωσαν όλους και όλοι την επευφήμησαν. Έπειτα, καθώς άποσύρταν απ' τή σκηνή, πέρασε κοντά μου και με φίλησε τρυφερά. Είμαστε πολύ φίλες και την αγαπούσα εξαίρετα. Μιά ως μαθήτρια δεν την εκτιμούσα καθόλου και γι' αυτό είχα σταθεί σαν απελιδομένη, ακούγοντας τή βράβευσι της. Έξέ άλλου, κανείς, μιά κανείς απολύτως, δεν περιέμενε νά πάρη αυτή τό πρώτο βραβείο.

— Δεύτερο βραβείο κομωδίας, είπε πάλι σε λίγο ό εισηγητής. Η δεσποινίς Σάρα Μπερνάρ!

Μιά εγώ δεν τόν άκουσα και έπειδή στεκόμουν ακίνητη, ή σιωπηλή μου μ' έσπρωξεν προς τή σκηνή. Ήμουν τόσο ζαλωμένη, ώστε, ενώ κρατούσα τό Κοινό, έβλεπα νά κωρύνουν μπροστά μου εκατοντάδες Μαρίες Λούδ! Άλλες απ' αυτές μου έκαναν γρομιάτες, άλλες μου έσπιναν φιλήματα κ' άλλες με χαιρετούσαν. Και ήσαν όλες τους ψηλές, πανήφνες, τόσο ψηλές, ώστε ξεπερνούσαν τό ταβάνι. Τις έβλεπα νά βαδίζουν επάνω στα κεφάλια των θεατών νά έρχονται προς έμένα, νά με σφίγγουν, νά με πνύνουν, νά μου πνύνουν την καρδιά. Καθώς μου είπαν κατόπιν, τό πρόσωπό μου εκείνη τή στιγμή ήταν πού λευκό από τό φόρεμά μου.

Όταν ξεαναίχθηκα στα παρασκήνια, κάρθηκα σ' ένα πάγκο, χωρίς νά πω λέξη και ζούταξα τή Μαρία Λούδ που την περισπούζαν και την συνέχαιραν οι γνωστοί της. Φορούσε γαλάζιο φόρεμα, είχε

ένα μπουκετάκι από μισοπίττες στο κορμάκι της και άλλο ένα απόλαζε τά μαύρα της μαλλιά.

Ήταν ψηλή, πολύ ψηλή, οι λευκοί κ' αγάλματένιοι της όμοι έξείχαν απ' τό μεγάλο νεαροτέ του φορέματός της και τό λεπτό της κεφάλι ήταν δύο όμορφα και χάρη. Τά μεγάλα ματιά και χρυσωπά μάτια της, μαζί με τό μικρό στερογγυλό στοματίκι της, έλαμπαν και χαμογελούσαν, ενώ τά ρουθούνια τής υπέροχης μήτης της, έπαλλαν από συγκίνηση. Αν και πολύ νέα άκόμα, είχε μιά γυναικεία όμορφά, που δεν την είχε καμιά από μιάς.

Καθώς την κούταξα και την έβλεπα έτσι, κατάλαβα ότι ή έπιτροπή της είχε δώσει βραβείο καλλονής κ' όχι άξιας.

Έπειτ' από λίγη ώρα, όλοι οι μθηκά κ' ή μαθήτριες είχαν φύγει κ' εγώ άπόμεινα άκόμα στον πάγκο μου σιωπηλή και ταραγμένη. Έξαρνα είδα τή Μαρία Λούδ νά έρχεται και νά κάθεται κοντά μου.

— Είσαι λυπημένη; με ρώτησε.

— Ναι, τής απάντησα. Ήθελα νά πάρω τό πρώτο βραβείο και μου τό πήρες εσύ. Αυτό δεν είναι δίκαιο.

— Δεν ξέρω άν έπρεπε νά πάρω ή όχι τό πρώτο βραβείο, μου απάντησε ή Μαρία Λούδ, μιά σου όρκίζομαι, ότι δεν τό έκανα έπίτηδες.

Ακούγοντας την απάντησι της αυτή, δεν μπόρεσα νά μην κρατήσω τά γέλια μου. Μιά έξαρνα ή φίλη μου μου είπε:

— Θέλεις νά ρθώ νά γεματίσω στο σπίτι σου;

Και καθώς μου μιλούσε, τά όραία της μάτια θλόωσαν και διό δάκρυα φάνηκαν σ' αυτά. Ήταν όρθια και φτωχούλα και καθόλου εντυχημένη κ' έννοιωθε την άνάγκη οίκογενείας την ήμερα αυτή του θριάμβου της.

Αισθάνθηκα άμέσως την καρδιά μου νά φουσκώνη από τρυφερότητα και όκετο. Την αγαπούσα και τή φίλησα μ' άγάπη και συννοδιούμενες απ' την κ. Γκεράρ και τή δεσποινίδα Μπραμπέντερ, ξεκαθήσαμε γιά τό σπίτι.

Όταν φτάσαμε στο σπίτι, τους βρήκαμε όλους καθισμένους στο τραπέζι. Ήταν εκεί ή μητέρα μου, ή θεία μου Ροζίνα, ό παλιός μου φίλος κ. Μεντιέ, ό νονός μου, ό σύζυγος τής κ. Γκεράρ κ' ή άδελφή μου Ζάν.

Η δις Λούδ έγινε δεκτή με άγάπη και με καλωσύνη απ' όλους. Μιά περισσότερο απ' όλους ένδοξοίστηκε γιά την παρουσία της ό νονός μου, γιά τόν όποιο ή έπιτυχία της άποτελούσε τό πάν. Δεν ήξερε τί νά κάνει και πως νά την περισπούθη. Είχε δει εκατό φορές ως τότε τή δεσποινίδα Λούδ, χωρίς ή όμορφα της νά του κάνει εντύ-

□ □ □ □ ΕΞΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Η ΜΙΚΡΟΥΑ (Πίναξ του Ελύ. Μυδός).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

..... ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΙΛΙΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDÈS

Ἐκείνη τραγουδοῦσε τὰ τραγούδια ποὺ τῆς μάθανε τὰ πουλιὰ καὶ ἀληθινὰ τὰ τραγουδοῦσε ὁρατότερα ἀπὸ τὰ πουλιὰ. Ἐκεῖνος ἔλαυε τὸ ντέφι σὰν τοιγάρνος, καὶ καλύτερα ἀπὸ κάθε τοιγάρνο. Κι' ἔτσι βαδίζανε τὸ δρόμο τους συντροφικὰ, παιζοντας καὶ τραγουδώντας.

Παιδιὸ ἦσαν; Μῆτε καὶ αὐτοὶ δὲν ἔξεραν.
Θυμίζοντοσαν μονάχα πὸς ποτὲ δὲν εἶχαν κοιμηθεῖ σὲ στρόβιμα μαλακὸ, ποτὲ δὲν εἶχαν κάποτε γιὰ νὰ γάνει σὲ τραπέζι. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ γάθονται σὲ σάβια καὶ τρώνε σὲ τραπέζια, δὲν ἦσαν συγγενεῖς τους. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν οὔτε συγγενεῖς, δὲν εἶχαν οὔτε σάβια, οὔτε φίλους.

Κι' ἦταν μιὰ θλίψη νὰ τὰ βλέπης τὰ ἔσθια αὐτὰ παιδιὰ ἔτσι ἀδύναμα ὅπως ἦσαν καὶ γλοιώα.

Ἦσαν ὅσπότε πάντα ἔγγονατα καὶ πρόχαρα. Μὰ ἕνα προῖ Ἀπριλίτικο — ἦσαν τότε κάπως μεγαλοῦτακα — ξαφνίστηκαν. Ὁταν ἔβησαν μέσα στὸ χορτάρι, κοντὰ στὴ γῆρα ἐνὸς πλατάνου, εἶδαν πὸς εἶχαν κοιμηθεῖ — χορὶς καὶ αὐτὰ νὰ ξεφύρνε γιατί καὶ πὸς — καὶ τὰ χεῖλη κωλιμημένα.

Βοήσαν πὸς ἦταν παράξενα γλοιώ ἐκεῖνο τὸ φιλὶ καὶ ὅταν ἀκόμα ξυπνήσανε καλά, δὲν ξεχωρίσανε τὰ στόματά τους, ποῦχανε αἰεῖσαι ἀδελφίτα στὸν ἔγνο τους.

Ἄπὸ τότε δὲν τᾶνοιαζε πλεὶς τὰ δυὸ παιδιὰ ἢ μεγάλη τους ἢ φτώχεια.

Ὡ! ἢ ἀγάτη γλοιώαίνει ὅλες τίς πόρες τοῦ κόσμου!...

Μιὰ φορὰ ὅπως βροθήσαν καὶ οἱ δυὸ πολὺ ἀτελειωμένοι καὶ θλιμμένοι. Ἦσαν τραποῦμενοι μέσα σ' ἕνα ἀχρῶνα ὀρθάνοιχο, ὅ ἀέρας φυσῶσε παγωμένους καὶ δὲν εἶχανε νὰ βιάουν κάτι τί στὸ στόμα τους.

— Γιατὶ τάχα, ἔλεγε ἡ νέα, νὰ μὴν ἔχοιμε καὶ ἐμεῖς ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ὅπως ὁ κόσμος; Εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλο πρῶμα λίγη φωτιὰ γιὰ ἔσπασα, λίγο φουὰ γιὰ δαῖτο; Γιατὶ ἄλλοι νὰ κομοῦνται εὐτιχημένοι στὰ ἔσπασα τους τὰ κρεβάτια καὶ ἐμεῖς ἐδὼ νὰ τρεμουλιάζουμε σὰν πουλιάκα χορὶς φτερά; Ἦνα φῶς ὀλόχρονο τοὺς περιτύλιξε τότε καὶ μιὰ ἀγγελόμορφη γυναῖκα πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι. Ἦσαν χρυσάοισα ντυμένη καὶ κρατοῦσε ἕνα χρῶσὸ ραβδί στὸ χεῖρ της.

ποσοι χορὶς ἢ φτώχεια τῆς νὰ τὸν συγκαθήσῃ. Καὶ ὅπως ἐκείνη τὴν ἡμέρα μᾶς ἐθεθεῖσαν πὸς εἶχε προβλέψει τὸν θρίαμβὸ τῆς ἀπὸ καρῶ.

Ἦσαντα πλησίασε ἐμένα καὶ βάζοντας τὰ δυὸ χεῖρα του ἐπάνω στοὺς ὄμους μου, σιᾶθηκε ἀπέναντι μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Βλέπεις, τὰ ἔκανες θάλασσα! Μὰ γιατί ἐπιμένεις νὰ γίνης ἠθοποιός; Εἶσαι ἀδύνατη καὶ κοντή... καὶ τὸ πρόσωπό σου ποὺ εἶνε ἀρκετὰ χαριτωμένο ἀπὸ κοντὰ, φαίνεται ἄσχημο...
— Ναι, κόρη μου, εἶπε τότε εἰρωνικὰ ὁ κ. Μεντιέ. Ὁ νουνός σου ἔχει δίκιο, Παντρέφον λοιπὸν τὸν ἀλευρὰ ποὺ σὲ ζητᾶει σὲ γάμο ἢ αὐτὸ τὸν ἠλίθιο βυρσοδέψη, ποὺ κοιτεῖται νὰ τρελλαθεῖ γιὰ τὰ ὄρατα σου μάτια... Δὲν θὰ κάνης ποτὲ τίποτε στὸ θέατρο, Παντρέφον!

Καθ' ὅλη τὴ διάκριση τοῦ γέφυματος, ἔνοιωθα νὰ με κυριεύη πάλι ἡ ἐπιθυμία μου νὰ γίνω μοναχή. Ἐτρωγα ἐλάχιστα καὶ ἔνοιωθα τὸν ἐπαιτὸ μου ἔξοκτλημένο, ὅποτε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ πλαγιάσω.

Καθ' ὅλη τὴ διάκριση τοῦ γέφυματος, ἔνοιωθα νὰ με κυριεύη πάλι ἡ ἐπιθυμία μου νὰ γίνω μοναχή. Ἐτρωγα ἐλάχιστα καὶ ἔνοιωθα τὸν ἐπαιτὸ μου ἔξοκτλημένο, ὅποτε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ πλαγιάσω.

Μὰ δὲν παραπονιότανσαν. Ἦσαν εὐτιχημένοι καὶ φιλιόντοσαν, φιλιόντοσαν ἀτέλειωτα...

Μὰ δὲν παραπονιότανσαν. Ἦσαν εὐτιχημένοι καὶ φιλιόντοσαν, φιλιόντοσαν ἀτέλειωτα...

— Κακότακα παιδιὰ, τοὺς εἶπε, ἡ δυστυχία σας μ' ἔκανε νὰ σὰς σημερινόσ καὶ νάρθω νὰ σὰς φέρο μιὰ βοήθεια. Ὡς τώρα εἴσατε φτωχότερα καὶ ἀπὸ τὸν πὸ φτωχὸ, τώρα ὅμως θὰ γίνετε πλουσιότερα καὶ ἀπὸ τὸν πὸ πλούσιο. Σὲ κάποιον καιρὸ τόσο ἀπειρα πλούτη θ' ἀποχτήσετε, ποὺ σ' ὀλη αὐτὴ τὴ χώρα δὲν θὰ βρῆτε μίσσος γιὰ νὰ τὰ φουλάξετε...

Ἄκουγαν τὰ δυὸ παιδιὰ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ νόμιζαν πὸς ὄνειρευτοσαν!

— Καὶ πὸς θὰ γίνῃ αὐτὸ, καλὴ κυρά; Πουὰ εἶσαι σὺ; φώτησαν δευλὰ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ καλὴ σας Μοῖρα καὶ ὅτι προστάξω, εὐθὺς θὰ γίνῃ, ἀποφθῆκε ἡ ἀγγελόμορφη γυναῖκα. Ἄπὸ δὸ καὶ ἐμετρός, ὅταν ἐνώνετε τὰ χεῖλη σας, φουορὰ χρῶσὸ θὰ πέφτουν μπροστὰ σας...

Αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια εἶπε ἡ Μοῖρα καὶ χάθηκε.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ, θαλαμωμένα ἀπ' ὅτι εἶχανε δεῖ καὶ ἀκούσει, ἔστανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἐνὸς ἀπ' τὰ χεῖλη τους ἀρχίσανε νὰ πέφτουνε φουορὰ, φουορὰ βενέτικα, λογιῆς—λογιῆς φουορὰ...

Περάσανε τὰ χρόνια. Τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν παντρευτεῖ. Κι' ἦταν ἔσποστο καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ εὐτυχημένο αὐτὸ ἀντρώπο, ὁ ἀρχόντας μὲ τὴν ἀρχόντισσά του ποὺ καθόντοσαν σ' ἕνα παλάτι, μεγάλο σὰν μιὰ πόλι καὶ λαμπρὸ σὰν τὸν οὐρανὸ, σ' ἕνα παλάτι μαρμαροῦχο καὶ στολισμένο μ' ἀξέτιμητα πετράδια.

Ἄπὸ τότε σὲ τότε, τὸ πρῶμα κάποτε μαθεῖτοσε καὶ τὴν ἀπόκορη τὴ χώρα ποὺ κατοικοῦν ἡ Μοῖρες. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτῆς — ἐκείνη ποὺ παρουσιάστηκε ἄλλοτε στὰ δυὸ παιδιὰ, ντυμένη χρυσάοισα — εἶναισε νὰ λέη νὰ ἰδῇ τοὺς καλότερους νέους, ποὺ ὅτι καὶ ἂν εἶχαν, τὸ χρῶσάοισαν σ' αὐτὴ.

Ἐφτασε βράδυ στὸ παλάτι, καὶ μπῆκε στὴ χορὴ τὴν κάμαρα ποὺ γάθονταν ὁ ἀρχόντας μὲ τὴν ἀρχόντισσά του, μόνου καὶ ἀλλοῖ. Μόλις ἀντιφρόσσε τὴ Μοῖρα τους, ἀντὶ νὰ δεῖξουνε καρῶ ποὺ τὴν ἐναῖβλεπαν, πέσαν καὶ οἱ δυὸ στὰ πόδια τῆς καὶ ἀρχίσανε νὰ κλαῖνε χορῶ.

— Πὸς γίνετε αὐτὸ; φώτησε τότε ξαφνιασμένη καὶ ὀργισμένη ἡ Μοῖρα. Δὲν εἴσατε εὐχαριστιμὸνα ὀσάμα; Τὶ ἄλλο θέλετε;

— Καλὴ κυρά, εἶπε τ' ἀντρώπο, εἴμαστε τόσο δυστυχισμένοι, ποὺ ἂν δὲ μᾶς ἐλεῖσης, θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὴ θλίψη!

— Γιὰ πέστε μου λοιπὸν, ποῦ εἶνε κείνου ποὺ σὰς κάνει νὰ κοιτεῖ;

— Ἄλλομοιο, καλὴ κυρά! Ἄπ' τὸν καιρὸ ὅπου μᾶς ἔδωκες τὰ πλούτη, χάθηκε καὶ γιὰ πάντα ἀπ' τὴν καρδιά μας τῆς ἀγάπης ἡ καρῶ. Κάθε φορὰ ποὺ κάμε νὰ σμιξοῦμε τὰ στόματά μας, βγαῖνον ἀνάμωσα ἀπ' τὰ χεῖλη μας φουορὰ καὶ ἔτσι φουοῦμε μόνου τὸ ψυχρὸ τὸ μῆταλλο, τὸ κρυθὸ τὸ χρῶσάρι.

— Ἄ, ἔχετε δίκιο, εἶπε ἡ Μοῖρα. Αὐτὸ δὲν τὸ βουα στὸ νοῦ μου τότε ἐγὼ. Καὶ τώρα πλεὶ εἶν' ἀργά. Κι' οὔτε μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοσος. Πρῶται νὰ τὸ πάρετε ἀπόφρα.

— Ὄχι, ποτὲ! Ἀντήσου μας, σπάζησιν μας! Πᾶσε το πῖσο αὐτὸ τὸ χάρισμα ποὺ μᾶς ἔδωκες.

— Καλὰ λοιπὸν, ἂς γίνῃ κατὰ τὸ θέλμῶ σας.

Κι' ἡ Μοῖρα ἄπλωσε ἀπάνω τους τ' ὀλόχρονο καὶ μαγετὸ ραβδί της.

Καὶ τότε οἱ δυὸ νέοι βροθήσαν πάλι μέσα σ' ἕναν ἀχρῶνα ὀρθάνοιχο στὸν παγωμένο ἀέρο.

Ἦσαν καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε ντυστοῖ, μιούχοι καὶ τρεμουλιάζανε σὰν πουλιάκα.

Μὰ δὲν παραπονιότανσαν. Ἦσαν εὐτιχημένοι καὶ φιλιόντοσαν, φιλιόντοσαν ἀτέλειωτα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.